

בעזרת השם יתברך

ספר
אֲשֶׁר הָיָה אֶל יוֹאֵל

דברות קודש שזכינו לשמוע מפי
ראש הישיבה שליט"א בעת רעוא
דרעוין פרשת תרומה ובשיעור
פעולת הצדיק פרשת ויקרא
ופרשת אחרי ה'תשפ"א

יוצא לאור על ידי
"קרן הדפסה היכל הקודש"

לקבלת הספרים והקונטרסים:

היכל הקודש צפת
Heichal Hakodesh
Tzfas
קרית מאור חיים
058-321-0705

היכל הקודש
ירושלים
Heichal Hakodesh
Jerusalem
רח' ר' נחמן מברסלב 15
052-764-4664

היכל הקודש ביתר
קילית
Heichal Hakodesh
Beitar Illit
052-767-4285

היכל הקודש בני ברק
Heichal Hakodesh
Bnei Brak
רחוב יהודה הלוי 4
052-760-5715

היכל הקודש יבנאל
Heichal Hakodesh
Yavne'el
רחוב דרך ההר
052-716-3184

היכל הקודש בית שמש
Heichal Hakodesh
Beit Shemesh
רחוב רבי יהושע 6
058-322-1800

www.BreslevCenter.com

ברסלב סנטר

לשמיחת השיעורים באידיש ובלשון הקודש
מוראש ישיבת שליט"א התקשרו:

קחאל פון חיזוק
שיעורים לנשים באידיש
079-704-0069

קול
ברסלב
079-704-0066

חיזוק יומי

לקבל את החיזוק חינם

rabbirothhebrew@gmail.com RABBIROTH.ORG

לתרומות עבור התאגדות חסידי חסידות הגליצות
נדרים פלוס על שם היכל הקודש
ירושלים/בני ברק/צפת

שבת קודש פרשת תרומה, שנת תשפ"א לפרט קטן, בסעודה
שלישית לימד ראש הישיבה שליט"א לקוטי מוהר"ן חלק ב,
סימן מד.

לשון רבינו זכרונו לברכה: האמונה תולה בפה של אדם, בבחינת:
אודיע אמונתך בפי (תהלים פט, ב). הינו על-ידי שמדברין האמונה בפה,
זהו בעצמו אמונה, וגם על-ידי-זה באים לאמונה. ומחמת זה צריך לזהר
מאד מדבורים של כפירה ואפיקורסות, אף-על-פי שאינו אומרם מלבדו,
הינו שהוא בעצמו מאמין ואינו כופר, חס ושלום, רק שהוא חוזר ואומר
דברי אפיקורסות ששמע בשם אחרים, שהם אפיקורסים, והוא מתלווץ
מהם, אף-על-פי-כן גם מזה צריך לזהר מאד, כי הדבור הזה של כפירה
מזיק לאמונה. גם הוא אסור גמור, כי על השם יתברך, ברוך הוא, אסור
לומר דברי הלצות, אפלו בדרך שחוק.

וכבר מבאר בספרים ובדברינו בכמה מקומות, להרחיק עצמו מאד מאד
לבלי לעיץ כלל בספרי המקרים הפילוסופיא, ואפלו מספרים של חקירה
שחברו גדולים מאחינו בני ישראל, גם מהם צריך להרחיק מאד, כי הם
מזיקים מאד לאמונה, כי די לנו באמונתנו שקבלנו מאבותינו הקדושים.
וזה כלל גדול ויסוד ועקר בעבודת השם - להיות תם וישר וכו', לעבד אותו
יתברך בתמימות, בלי שום חכמות וחקירות כלל כלל לא.

גם מחכמות שיש בעבודת השם בעצמו צריך להרחיק מאד. כי כל אלו
החכמות של העולם, שיש להנכנסין ומתחילין קצת בעבודת השם, אינם
חכמות כלל, והם רק דמיונות וישטותים ובלבולים גדולים. ואלו החכמות
מפילין מאד את האדם מעבודת השם, דהינו מה שחושב וחוקר ומדקדק
ביותר, אם הוא יוצא כראוי במה שעושה. כי בשרונדם אי אפשר לו שייצא
ידי חובתו בשלמות, ואין הקדוש-ברוך-הוא בא בטרוניא וכו' (ע"ז ג.), ולא
נתנה תורה למלאכי-השרת (קדושין נד.).

ועל אלו המדקדקים ומחמירים בחמרות יתרות, עליהם נאמר (ויקרא

יח, ה): וְחַי בָּהֶם, וְלֹא שְׁיִמּוֹת בָּהֶם, (יומא פה:) פִּי אֵין לָהֶם שׁוּם חַיּוֹת כְּלָל, וְתַמִּיד הֵם בְּמַרְה שְׁחַרְה, מְחַמַּת שְׁנֵדְמָה לָהֶם שְׁאִינָם יּוֹצְאִים יְדֵי חוֹבְתָם בְּהַמְצוֹת שְׁעוֹשִׁין, וְאֵין לָהֶם שׁוּם חַיּוֹת מְשׁוּם מַצְוָה מְחַמַּת הַדְּקִדּוּקִים וְהַמְרָה שְׁחַרּוֹת שְׁלָהֶם (וְהוּא בְּעַצְמוֹ אֵינוֹ מְחַמֵּיר שׁוּם חֲמָרָא כְּלָל):

וּבְאֵמַת, אַחַר כָּל הַחֲכָמוֹת, אֶפְלוּ מִי שְׁיִוִּדַע חֲכָמוֹת בְּאֵמַת, אַחַר כָּל הַחֲכָמוֹת צָרִיךְ לְהַשְׁלִיךְ כָּל הַחֲכָמוֹת וְלַעֲבֹד אֶת ה' בְּתַמִּימוֹת בְּפִשְׁיטוֹת גָּמוּר בְּלֵי שׁוּם חֲכָמוֹת. וְזֶה הִיא הַחֲכָמָה הַגְּדוּלָּה שְׁכָּכַל הַחֲכָמוֹת, לְבָלִי לְהַיּוֹת חֲכָם כְּלָל. פִּי בְּאֵמַת אֵין חֲכָם בְּעוֹלָם כְּלָל, וְאֵין חֲכָמָה וְאֵין תְּבוּנָה נִגְדוֹ יִתְבָּרַךְ. וְהַעֲקָר הוּא, פִּי רַחֲמָנָא לְפָא בְּעֵי (סנהדרין קו: זוהר תצא דף רפא:): עַד כֹּאן לְשׁוֹן רַבִּינוּ זְכוּרֵנוּ לְבִרְכָה.

הַתְּחִיל רֹאשׁ הַיְשִׁיבָה שְׁלִיט"א, רַבִּינוּ אוֹמֵר: "הַאֲמוּנָה תוֹלָה בְּפֵה שֶׁל אָדָם", כִּמָּה שִׁיּוֹתֵר מְדַבְרָקִים מֵאֲמוּנָה כִּךְ זֹכִים יוֹתֵר לִכְךְ, כִּמוֹ שְׁדוּד הַמֶּלֶךְ אוֹמֵר (תהלים פט, ב): "אוֹדִיעַ אֲמוֹנַתְךָ בְּפִי", אֲנִי מִסְפֵּר בְּפִי מֵהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ. "הֵינּוּ עַל יְדֵי שְׁמֵדִבְרִין הַאֲמוּנָה בְּפֵה, זֶהוּ בְּעַצְמוֹ אֲמוּנָה, וְגַם עַל יְדֵי זֶה בָּאִים לְאֲמוּנָה", אִם מְדַבְרִים מֵאֲמוּנָה - זֶה לְבַד אֲמוּנָה וְזֶה מְבִיא שְׁתֵּהִיָּה אֲמוּנָה. לְכֵן צָרִיךְ מוֹאֵד לְהִיזְהַר לֹא לְשִׁמּוֹעַ לִיצְנוֹת אוֹ לְצַת לִיצְנוֹת מִפִּי אַחֲרִים עַל הַאֲמוּנָה חֵס וְשְׁלוֹם, אֶפִּילוֹ אִם אַחַר כֵּךְ מִלְּגִלְגִּים עַל לִיצְנוֹת זו, כִּי זֶה מְזִיק לְאֲמוּנָה רַחֲמָנָא לִיצְלֵן.

וְרַבִּינוּ מְאוּד הַזְּהִיר שֶׁלֹּא נִלְמַד סְפָרֵי חֲקִירוֹת אֶפִּילוֹ סְפָרִים שְׁחִיבוּר גְּדוּלֵי יִשְׂרָאֵל, כִּי הִיסוּד בְּעִבּוּדַת הַשֵּׁם הִיא לְעִבּוּד אוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ בְּתַמִּימוֹת בְּלֵי חֲכָמוֹת וְחֲקִירוֹת. "גַּם מְחַמַּת שֵׁשׁ בְּעִבּוּדַת הַשֵּׁם בְּעַצְמוֹ צָרִיךְ לְהִרְחִיק מְאֹד", גַּם מְחַמַּת בְּעִבּוּדַת הַשֵּׁם צָרִיךְ לְהִיזְהַר מְאוּד "כִּי כָל אֱלוֹ הַחֲכָמוֹת שֶׁל הָעוֹלָם שֵׁשׁ לְהַנְכַּסִּין וּמִתְחִילִין קִצַּת בְּעִבּוּדַת הַשֵּׁם, אֵינָם חֲכָמוֹת כְּלָל וְהֵם רַק דְּמִיוֹנוֹת וְשִׁטוֹתִים וּבִלְבוּלִים גְּדוּלִים", כִּי כָל הַחֲכָמוֹת שֵׁשׁ כְּשִׁמְתְּחִילִים לְעִבּוּד אֶת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ אֵינָם חֲכָמוֹת כְּלָל, זֶה נָטוּ דְּמִיוֹנוֹת, שְׁטוּיוֹת וּבִלְבוּלֵי מַח. "וְאֱלוֹ הַחֲכָמוֹת מְפִילִין מְאֹד אֶת הָאָדָם

מעבודת השם", וזה גורם שהאדם יעזוב את עבודת השם שלו "דהינו מה שחושב וחוקר ומדקדק ביותר, אם הוא יוצא כראוי במה שעושה", בזה שחושבים אם יצאו ידי חובת המצווה שעשו - או לא, מדקדקים ולא מפסיקים לחשוב: 'אולי אני לא יוצא ידי חובה, אולי אני כן יוצא', כל זה גורם שהאדם יעזוב הכל רחמנא ליצלן. "כי בשר ודם אי אפשר לו שיצא ידי חובתו בשלמות", כי אדם לא יכול לצאת את מצוות השם בשלימות, "ואין הקדוש ברוך הוא בא בטרוניא וכו'", והקדוש ברוך הוא לא מחפש דרך איך לתפוס אותנו ולהראות לנו שאנחנו לא יכולים לקיים את המצוות, כי התורה ניתנה לבני אדם "ולא נתנה תורה למלאכי השרת", ולא למלאכים.

"ועל אלו המדקדקים ומחמירים בחמרות יתרות עליהם נאמר: 'וחי בהם', 'ולא שימות בהם' כי אין להם שום חיות כלל", כל אלו שעסוקים עם חכמות וספיקות הם מסופקים תמיד אם יצאו ידי חובת המצווה או לא - לאלו אין שום חיות, "ותמיד הם במרה שחרה מחמת שנדמה להם שאינם יוצאים ידי חובתם בהמצוות שעושין ואין להם שום חיות משום מצוה מחמת הדקדוקים והמרה שחרות שלהם", הם תמיד מדוכדכים, הם חיים תמיד בספיקות והחומרות מכניסות אותם למרה שחורה. רבי נתן ממשיך ואומר: "והוא בעצמו אינו מחמיר שום חמרא כלל", לרבינו לא היו שום חומרות, כי החכמה הכי גדולה זה לעבוד את השם בפשיטות, כמו שרבינו ממשיך ואומר שם: "ובאמת, אחר כל החכמות, אפילו מי שיודע חכמות באמת, אחר כל החכמות צריך להשליך כל החכמות ולעבד את ה' בתמימות בפשיטות גמור בלי שום חכמות, וזה היא החכמה הגדולה שבכל החכמות, לבלי להיות חכם כלל כי באמת אין חכם בעולם כלל 'ואין חכמה ואין תבונה נגדו יתברך'".

נערוו"ים [עצבים רופפים]

דוד המלך אומר (תהלים יט, ט): "פקודי ה' ישרים משמחי לב וגו'", המצוות של הקדוש ברוך הוא משמחות ומביאות סיפוק לאדם, וזה שאנו

רואים אנשים שמקיימים את כל המצוות ובכל זאת אינם שמחים הם במצב רוח ירוד וכו', כל זה מגיע מכך שהם מוסיפים חומרות מיותרות, ודקדוקים במצוות, זה גורם להם תמיד לחשוב: 'אולי לא קיימתי עדיין את המצווה כמו שצריך' וכו', אבל אם מקיימים את המצוות כמו שהשם יתברך ציווה אותן אז זה מביא שמחה וסיפוק לאדם.

לכן בחרתי ללמד היום ב'שבת זכור' דווקא את סימן מ"ד בליקוטי מוהר"ן, המדבר מחומרות ועצבים מיותרים שיש לאנשים בעבודת השם וההפסד שקורה מזה, כי בכל שנה כשמגיע שבת זכור ישנם אנשים שמסתובבים דרוכים ללא ראש עם ספיקות ובלבולים, בחושבם 'אולי לא יצאתי עדיין את המצווה של מחיית עמלק וכו'', קוראים שוב ושוב את הפסוק (דברים כה, יט): 'תמחה את זכר עמלק מתחת השמים לא תשכח', לוודא ששמעו באמת היטב את ה'זכר' וה'זכר'...

כך גם מצוות 'קריאת המגילה' הופכת להם לנערוו שלם, 'אולי לא יצאתי ידי חובת קריאת המגילה, אולי פיספסתי מילה שלא שמעתי אות וכו'', כל הפורים הם עסוקים בלעבור מבית כנסת אחד לשני בכדי לשמוע שוב קריאת המגילה, בזמן שאין פה בכלל סיבה מדוע לא לצאת ידי חובה, מה הקשר של ה'נערוו' כאן?! מה כל כך קשה להיכנס לבית המדרש ולשמוע איך שמספרים את הסיפור היפה שכתוב במגילה, איך אחשוורוש הרג את ושתי ואסתר נהייתה אסתר המלכה, תלו את המן וכו' ! ?

כך גם מצוות 'מתנות לאביונים' אנשים מסתובבים מסופקים ומבולבלים 'אולי לא יצאתי ידי חובת מצוות מתנות לאביונים, אולי המקבל הוא לא 'אביון' אמיתי וכו'...' על כל אלו אמר רביון שצריך לשמור מרחק רב מהם, כל החומרות והספיקות גורמות שהאדם יעזוב לגמרי את עבודת השם שלו. העסקנים של קופת צדקה מסויימת בארץ ישראל הלכו לגאון הגדול רבי חיים קנייבסקי שליט"א [ברצונם היה לקבל הסכמה שיתנו מתנות לאביונים לקופה שלהם] הם שאלו אותו לאיזה קופה לתת צדקה ביום

הפורים בכדי לקיים את המצווה של מתנות לאביונים, ענה להם רבי חיים שליט"א: "מה זה נקרא לאיזה קופה לתת מתנות לאביונים? הולכים בבית המדרש ולעני הראשון שפוגשים נותנים צדקה ובכך קיימו את המצווה של מתנות לאביונים! הוא אפילו לא הביך את השאלה, מה השאלה למי? מה יש לחשוב פעמיים? הולכים לבית הכנסת ונותנים צדקה לעני הראשון.

האמת שכל ה'נערוו' והבלבולים מתחילים עוד ב'תענית אסתר' לפנות ערב, כשמגיעים לבית הכנסת להתפלל מנחה ונותנים 'מחצית השקל' מסתובבים אנשים ועושים מכך נערווים שלמים, איזה 'לשם יחוד' אורמים...? - מה אתה עושה כעת נערווים?! איך מגיע כאן עכשיו נערוו?! אתה יכול רגוע לומר את ה'לשם יחוד' שאומרים לפני לבישת הטלית: "תנצל נפשי ורוחי ונשמתי ותפילתי מן החיצונים וכו'", או את ה'לשם יחוד' שאומרים לפני הנחת תפילין: "לשעבד בזה תאות ומחשבות לבנו לעבודתו יתברך שמו... שהנשמה שבמחי עם שאר חושי וכחותי כלם יהיו משעבדים לעבודתו יתברך שמו", אנחנו עושים מצוות בכדי לשעבד את מוחינו וליבנו להשם יתברך! ובכלל מתי אמרת בפעם אחרונה 'לשם יחוד' לפני מצווה, פעם אחרונה שאמרת לשם יחוד לפני הנחת תפילין היה כשהיית בישיבה קטנה... מדוע כל השנה הכל מסודר לך ורק כזה מגיע לזמנים קדושים, לימים טובים, אתה עושה מהכל נערווים?! בוודאי שזה דבר מאוד גדול להגיד את ה'לשם יחוד', אבל זה אמור להגיע ממקום רגוע.

תחפושות

אנו עומדים כעת לפני הימים המאירים ימי הפורים, בפורים יורד לעולם אור גדול כל אחד מתחיל להרגיש את השם יתברך, אפילו אנשים שכל השנה מתביישים לדבר איתך מרבינו, מהשם יתברך וכו' בקושי מתאים לו לומר לך שלום, אבל פורים יוצא לאור האמת הפנימית שלו, הוא מתחיל לרקוד איתך 'הקדוש ברוך הוא...', הוא מתחיל לצתת דיבורים מרבינו, הוא שר: " אין שום יאוש בעולם כלל..." " יש רבי בעולם..." ועושים

שלום אחד עם השני, כי מרגישים את האור של הקדוש ברוך הוא.

בפורים המנהג להתחפש, להראות שכל העולם זה תחפושת של השם יתברך, אין עוד שום דבר בעולם מלבד הקדוש ברוך הוא, הכלה כל זה הוא לבדו - עצם עצמיות חיות אלקותו יתברך שמו, זה שאנו רואים עולם יפה, מחולק לארבעה יסודות: דומם, צומח, חי ומדבר - כל זה רק לבוש, תחפושת של השם יתברך, בעיני בשר זה נראה שיש עולם וכו' וכו' אבל זה רק דמיון, הכל זה רק הקדוש ברוך הוא בכבודו ובעצמו, כל העולם מתהפך בגלל הקורונה, צריך לזכור שזה לא ה'קורונה', זה 'השם יתברך', השם יתברך מסתתר בזה. כמה שיותר אדם מכניס בעצמו את השם יתברך, הוא משנן לעצמו אמונה פשוטה, יש לו חיים יפים ורגועים.

זה נדמה כאילו יש 'עולם', עסקים זורמים כרגיל, ישנם יועצי רפואה וכו' וכו' צריך אבל לזכור שאין שום דבר מלבד הקדוש ברוך הוא, 'כסף' מגיע מהשם, 'רפואה' מגיעה מהשם יתברך וכך הלאה הכלה כל מגיע מהשם יתברך.

רבי נתן הקדוש זכרונו לברכה אמר: מי שיצעק להשם יתברך מארבעים יום לפני פורים: "הצילני מקליפת המן עמלק וזכני לקדושת מרדכי ואסתר", הוא יזכה לטעום בשעת קריאת המגילה מהאור של מרדכי ואסתר. מה זה 'קליפת המן ועמלק'? הם רוצים להכניס בכן אדם שהעולם מתנהל עם טבע, מקרה ומזל, ודברים קורים מעצמם, על כן צריך לבקש מהשם יתברך, אפילו באידיש או בכל שפה אחרת בה רגילים לדבר: "הקדוש ברוך הוא אני רוצה להיות יהודי כשר", הקדוש ברוך הוא תעזור לי שאני יאמין בך באמונה חזקה, שאני יאמין שאתה מנהל את העולם ואין שום דבר מבלעדיך". את זה לא צריך לבקש רק בארבעים יום שלפני פורים, רק את זה צריך לבקש בכל השנה, בכל יום צריך לבקש מהשם יתברך שנזכה לאמונה יוקדת וברורה לדעת ולהאמין שכל העולם זה רק תחפושת והכל זה השם יתברך בעצמו.

לי מספיק גם ה'אשרי' השני

לא צריך לחפש מדריגות גבוהות, רבינו לימד אותנו שנתנהג בתמימות ופשיטות בלי חכמות, אומרים בזמירות של מוצאי שבת: "אשרי מי שראה פניו בחלום. אשרי מי שנתן לו שלום והחזיר לו שלום", אשרי האדם שכבר ראה את אליהו הנביא בחלום, שאלו פעם את אחד הצדיקים אם הוא זכה כבר לראות את אליהו הנביא, אז הוא ענה: לי מספיק שזכיתי ל'אשרי' השני (תהלים א, א): "אשרי האיש אשר לא הלך בעצת רשעים וגו'", אשרי מי שלא הולך עם רשעים, לא צריך לחפש מדריגות גבוהות והשגות, רק לרצות לעשות בפשיטות את רצונו יתברך.

השם יתברך יעזור שנציית לרבינו כך יהיו לנו חיים יפים, אמן.

**שבת קודש פרשת ויקרא, שנת תשפ"א לפרט קטן, לפני
התפילה המשיך ראש הישיבה שליט"א את השיעור בספר
הקדוש פעולת הצדיק מסימן תשכח עד סימן תשמ.**

סימן תשכט: אחר כך מאחר בלי לילה הגיעו כל העגלות לעיר קראסני.
ונודע להם תקף ומיד את מקום האכסניא של רבינו זכרנו לברכה, פי שם
לא הסתיר עצמו, וידעו כל בני העיר ממנו, ובא ר' נתן אל רבינו זכרנו
לברכה. ובתחלה לא קרב אותו כלל.

אמר ראש הישיבה שליט"א: כך זה הולך, כשמגיעים לצדיק אין קבלת
פנים יפה, הצדיק רוצה לבחון אם האדם רוצה להתקרב בכל ליבו, ומיד
לאחר שהצדיק רואה שהאדם רוצה זאת בכל ליבו באמת, הוא מגיע הלאה
לצדיק אפילו שהצדיק לא מקרב אותו - אז הצדיק מקרב אותו. וכך אמר
גם רבינו (ליקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן מח): "כשאדם נכנס בעבודת השם,
אזי הדרך שמראין לו התרחקות, ונדמה לו שמרחיקין אותו מלמעלה ואין
מניחין אותו כלל לנכנס לעבודת השם", כך זה הולך כשאדם רוצה להיות
יהודי כשר הוא מרגיש שהוא לא שווה כלום, שאף אחד לא רוצה אותו,
"ובאמת כל ההתרחקות הוא רק כלו התקרבות", אך זאת רק דרך בה רוצים
לקרב את האדם להקדוש ברוך הוא, ואם האדם חזק בעצמו והוא לא נופל,
אז הוא יעבור הכל והוא יזכה לכל המדריגות שרק אפשר.

סימן תשלט: ואז פשהיה רבינו זכרנו לברכה בלעמפרג, ובפרט פשיצא
בתחלה שם, שרבינו זכרנו לברכה נסתלק חס ושלום שם, ואחר כך נתברר,
שהיה שקר, רק רבינו זכרנו לברכה חלוש פח מאד - היתה דרכו של דודו
הרב הקדוש ר' ברוך ממעז'בוז לשאל אצל אחות רבינו זכרנו לברכה מרת
פעריל בשלום רבינו זכרנו לברכה ובשלום בריאותו. ופעם אחת פששאל
אצלה בשלום בריאות רבינו זכרנו לברכה, שאלה אותו אחותו פעריל:
"דודי, תגידו לי, למה אתם חולקים על אחי?" (הינו על רבינו זכרנו
לברכה). והשיב לה הרב הקדוש ר' ברוך ממעז'בוז, פי הוא פבר אינו חולק

עָלְיוֹ עַל פִּי סִבַּת מַעֲשֵׂה אֶחָד, שְׁאַרְע עֲמוֹ: שְׁפַעַם אַחַת לְמַד זֶהֱר הַקְּדוֹשׁ כְּדָרְכּוֹ וְהִתְעַמֵּק עֲצָמוֹ בְּאִיזָה מֵאֲמַר זֶהֱר וְלֹא הִבִּין הַפֶּשֶׁט בְּזֶה וְהִתְפַּלֵּל הִרְבָּה לַהֲשֵׁם יִתְבַּרְךָ, שְׁיִבִין הַפֶּשֶׁט, וְלֹא זָכָה לְהִבִּין. וְהִתְחִיל לְהִתְעַנּוֹת תְּעַנּוּיֹת וְלֹא יָכוֹל לְעַמֵּד עַל פְּרוּשׁ הַמֵּאֲמָר כְּרָצוֹנוֹ וְהִתְחִיל לְפַשְׁט בְּמַעֲשָׂיו וְכוּ' וְקָבַל עַל עֲצָמוֹ, לֹא לְחַלֵּק יוֹתֵר עַל רַבִּינוֹ זְכָרוֹנוֹ לְבִרְכָה. וּמִיָּד נוֹדַע לוֹ הַפְּרוּשׁ שֶׁל הַזֶּהֱר - וּמֵאֲז אֵינּוֹ חוֹלֵק עָלָיו יוֹתֵר.

ראש הישיבה ביקש שידפדפו חזרה לסימן כא, שם כותב מוהרא"ש: אמו הצדקת של רבינו הייתה בעלת רוח הקודש, אחיה הקדושים היו קוראים לה 'פייגאלע הנביאה', והיא ראתה מה הולך לקרות עם בנה הקדוש שתהיה עליו מחלוקת, אז היא ביקשה מאחיה הקדוש הצדיק רבי ברוך ממזיבוז זכותו יגן עלינו בשעת הברית של רבינו הקדוש: "ברוכ' - כך היא קראה לו - תברך את הילד שלא יחלקו עליו", ענה לה הצדיק הקדוש רבי ברוך: " פייגאלע זה בלתי אפשרי, זה אבוד, עליו חייבים לחלוק".

המשיך ואמר ראש הישיבה שליט"א: כך זה תמיד, צדיק שמגלה את השם יתברך בעולם עליו חולקים, הסמ"ך מ"ם מאוד מפחד ממנו, כי הוא יכול להחזיר את כולם להקדוש ברוך הוא, ולכן הוא קם עליו ועומד נגדו וגורם שיצחקו וילעגו ממנו, כדי שאנשים לא יתקרבו אליו. על סבי הגאון הצדיק הרב מקרלסבורג זכר צדיק לברכה שהסתלק בשבוע החולף, (ביום ראשון ויקהל פקודי, כ"ד אדר), בחיים חיותו כולם צחקו עליו, איך הוא היה מקובל בעולם? אולי בתור 'פוסק' אבל היום כשהוא כבר נפטר צועקים כולם " הוא היה באמת 'גדול הדור'..." כל הרבנים מגיעים לניחום אבלים וכו', כי כל זמן שהצדיק חי הסמ"ך מ"ם לא מסכים שידעו ממנו.

על מוהרא"ש זכרונו לברכה כולם דיברו בחיים חיותו וממשיכים לדבר גם כעת, הליצנות עדיין לא פסקה, כי צדיק שהשאיר ספרים המאירים את העולם זה כמו שהוא עדיין חי כי הספרים שלו נמצאים עדיין בעולם

הזה, ומי שרק מציץ בספריו הקדושים מקבל מיד הרהור תשובה, הוא מתחיל מיד לחיות עם הקדוש ברוך הוא, הוא מתחיל ללמוד ולהתפלל וכל חייו נהפכים למקשה אחת של עבודת השם, ולכן הסמ"ך מ"ם לא מסכים שיוודו בגדלותו. הסמ"ך מ"ם לא מפחד ממנהיגים היודעים לאחל 'לחיים'... 'לחיים'... הוא מפחד מצדיקים שיכולים לקחת אדם ולהחזיר אותו להקדוש ברוך הוא, מזה הוא ממש רועד, ולכן הוא מעמיד מחלוקת והתנגדות נגד צדיקי הדור שיש להם שפה לבני הנעורים, השם ישמרינו.

אחר כך התבטא ראש הישיבה שליט"א: היות ו'שבת הגדול' חל השנה בערב פסח, לכן השנה ישנם דברים שונים מכל שנה, לדוגמא, את היוצרות לשבת הגדול אומרים כבר השבוע, שבוע לפני, בכדי שידעו את ההלכות אבל אומרים את זה במקום אחר מכל שנה, אומרים את היוצרות אחרי שמונה עשרה לאחר קדיש תתקבל, כך כותב מוהרא"ש זכרוננו לברכה. סבא שלי זכר צדיק לברה מצטט כך בספרו (שאלות ותשובות עמק התשובה, חלק א, סימן סט, סעיף יד) בשם הרבי הקדוש מסאטמאר זכותו יגן עלינו שיאמרו זאת לאחר קידש תתקבל, [ישנם אחרים המצטטים בשם הרה"ק מסאטמאר שיאמרו זאת לפני קדיש תתקבל, כל הספרים האלו נדפסו לאחר הסתלקותו של הרבי, אבל סבי זכר צדיק לברכה עוד הדפיס את ספרו בחיי הרבי].

השם יעזור שנציית לרבינו כך יהיו לנו חיים יפים, אמן.

שבת קודש פרשת אחרי - קדושים, שנת תשפ"א לפרט קטן,
לפני התפילה המשיך ראש הישיבה שליט"א את השיעור
בספר הקדוש פעולת הצדיק מסימן תשמו עד סימן תשנד.

סימן תשמו: ואז היה גם המעשה, שהיה רבינו זכרוננו לברכה רגיל לספר
אותו פעמים רבות, שבא פעם אחת אצלו בדחן והתחיל לומר בדחנות.
ובתוך דברי בדיחתו בחרוזים ובנגונים כדרך הבדחנים ענה ואמר: "דער
אלטער, אלטער, אלטער גאט!" [הבורא הזקן, הזקן, הזקן] והיה רבינו
זכרוננו לברכה לחזר תבת אלטער [הזקן] כמה פעמים כמו הבדחן, שהיה
רגיל להזכיר תבת אלטער כמה וכמה פעמים.

מוהרא"ש זכרוננו לברכה מסביר (הגה אות ד) את כוונת רבינו, רבינו
רצה להחדיר בנו אמונה חזקה, שנאמין שהשם יתברך הוא 'קדמון לכל
הקדמונים', הוא היה לפני כולם, וקיבלנו כבר את האמונה מאבותינו
ואבות אבותינו מכל הדורות, לכן אמר רבינו על הקדוש ברוך הוא "הבורא
הזקן, הזקן, הזקן".

סימן תשמח: אחר כך בא אל רבינו זכרוננו לברכה ר' זלמן הקטן, שהיה
גם כן מאנשי רבינו זכרוננו לברכה, ונקרא "זלמן דער קליינער". ["זלמן
הקטן"] הוא נתקרב ביחד עם ר' נתן אל רבינו זכרוננו לברכה, עין לעיל סימן
ת'. ורבנו זכרוננו לברכה דבר עמו הרבה מאד. ובתוך שיחתו הקדושה אמר
לו: "ידוע תדע, כי דרך הוא תקון הברית - על כן אני רוצה, שתסבב בעולם
ותלך אל כל הגדולים והמפרסמים לקחת הסכמה על ספרי!" ונתן לו כמה
קונטרסים העתקות מספרו, שיוליך עמו.

אמר ראש הישיבה שליט"א: ישנם אנשים המפקפקים בהסכמות על
ליקוטי מוהר"ן, הם אומרים שלא יתכן שיכתבו על רבינו כאלו הסכמות
יפות... נו, אם רוצים אפשר לפקפק בכל דבר...

המשך סימן הנ"ל: וצוה, בעת שיעין אותו הצדיק או הגדול בספר
שיסתכל על פניו ולראות את תנועת פניו, שעושה בעת קריאתו. "והכל

תרשם בכתב ותביאם אחר כך אלי! ותכף ומיד חזר ר' זלמן לביתו עם הקונטרסים וגלה לזוגתו, שיש לו שליחות מרבנו זכרונו לברכה לנסע בעולם לקחת הסכמות לספרו ובקש ממנה רשות, כי יקח הנסיעה זמן רב כמוכן. והיא תכף הסכימה, כי היתה לה אמונת חכמים ברבנו זכרונו לברכה מאד. ויען שרבינו זכרונו לברכה אמר לו, שבראשונה יסע אל החוזה הקדוש מלובלין, ומסר לו שליחות מיחדת בעבורו ויאמר לו וכו' ויקח ממנו הסכמה על ספרו, ורבנו זכרונו לברכה הפליג מאד מאד במעלת החוזה...

אמר ראש הישיבה שליט"א: זה פלא, מדוע רבינו אמר לו שיכתוב את התנועות שהצדיקים הגדולים עשו בשעת קריאת ספרו.

סימן תשמט: יום ג', כ"ו בטבת: הגיע ר' זלמן "הקטן" אל החוזה הקדוש מלובלין ודבר עמו מה שדבר, והוא נתן לו הסכמה אחת יוצאת מן הכלל.

וזו לשונו הקדושה:

הנה יד כתובה אלי באצבע אלקים חרות אשר שלח אלי חד מן קאמייא, הלא הוא מחותני, חביבי וידידי הרב המאור הגדול, איש קדוש, מופת הדור, נר ישראל, פטיש הימיני, עמוד החזק, מורנו הרב נחמן, נרו יאיר, לקוטים המלאים לה אמיר מלא וגדוש ביראת אלקים בדברים משכלים שכל אלקים.

ועינתי בהם על נכון, והנה מאד ישרו בעיני דברים נכבדים כאלו, ולית דין צריך בושש, כי הדברים מאליהם יעידון ויגידון דבר אמת לאמתו לפי ענינו ודברי אלקים חיים.

והנה האי גברא רבא לא צריך לדידי ולא לדכוותי, כי מה אני, ומה חיי, שפל ונבזה, חדל אישים. ומעולם לא הלכתי בגדולות ובנפלאות ממני לתן הסכמה על ספרים חדשים. אמנם לאהבת האמת אמרתי ענותנותה דמר

גרמא לי.

והנני מן המסכימים להוציא לאור תעלומות חכמה, והנני לא אבוא על הלטותא אשר יעשה כמותה בהדפסה בערך עשרה שנים מיום דלמטה, כי בלא זה ליקום ב"ארור אשר ישיג" וכו', ולהשומע תבוא עליו ברכת טוב. היום יום גימ"ל, כ"ו ימים לחדש טבת, תקס"ח לפרט קטן פה לובלין. כה דברי האוהבו, הגם שאינני יודעו ומכירו, ומצפה טובתו ובריאותו ושלומו תמיד.

יעקב יצחק בן מורנו הרב רבי אברהם אליעזר הלוי הורוויץ

אמר ראש הישיבה שליט"א: לאנשים יש טענות על המכתבים מ'עצתו אמונה' ומ'איש אמונות' שאסור לכתוב כך, כתוב מילות של 'אהבה' לדוגמא כתוב כך: "מראש הישיבה שלך שמאוד אוהב אותך", הכיצד מותר לכתוב כך 'אני אוהב אותך'? ...! מאוד מעניין כאן רואים איך שהחווה הקדוש מלובלין כתב בהסכמה על ספרו של רבינו: "כה דברי האוהבו", מה הכוונה 'האוהבו'? זאת לא הכוונה לאהבה? ...!

וכך גם רואים אצל צדיקים אחרים שכתבו במכתבים כאלו לשונות הרבי הקדוש מסאטמאר זכותו יגן עלינו כותב במכתביו בלשון הזו: "ידידו, דורש שלום תורתו הרמה, באהבה רבה, הק' יואל טייטלבוים", 'באהבה רבה' - אין הכוונה לאהבה? ...!

החילוק הוא רק שאם זה כתוב ב'לשון הקודש' אין שום טענות כי במילא אתה לא מבין אבל אידיש אתה כן מבין, אתה עסוק בלקנטר שאסור לכתוב כך...

השם יתברך יעזור שנציית לרבינו כך יהיו לנו חיים יפים, אמן.

